

10 Φεβρουαρίου 2017

Άγιος Χαράλαμπος, ένας ταπεινός δούλος και θαυματουργός μάρτυρας του Χριστού

Ορθοδοξία / Αγιολογία

Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2kl5Z0Y>]

Είχαν γδάρει το κεφάλι του Αγίου Χαραλάμπους οι δύο μάρτυρες δήμιοι. Οι άλλοι, που τους διαδέχθηκαν, άρπαξαν τις χειράγρες, που ήσαν κάτι σαν σιδερένια χέρια με μυτερά νύχια. Άρχισαν λοιπόν μ' αυτές, απάνθρωπα να του ξεσχίζουν τις σάρκες. Τρομερό το μαρτύριο. Ο Άγιος παρέμεινε προσευχόμενος.

Ξαφνικά όμως, συνέβη κάτι το περίεργο και θαυμαστό: Οι χειράγρες, τα σατανικά δηλ. όργανά τους, με τα οποία τραβούσαν λωρίδες από το σώμα του Αγίου, στόμωσαν! Δεν μπορούσαν να σχίσουν το δέρμα και τις σάρκες του Αγίου! Τότε οι βασανιστές έλεγαν κατάπληκτοι:

— Τι συμβαίνει; Μήπως αυτός εδώ είναι ο ίδιος ο Χριστός και ήλθε να μας τιμωρήσει; Μήπως ο Θεός, που πιστεύει ο Χαράλαμπος, είναι αληθινός και γι' αυτό στομώνει τις χειράγρες;

Τότε ο δούκας της Μαγνησίας Λούκιος, θέλοντας να συμπαρασταθεί στον έπαρχο Λουκιανό σηκώθηκε και βρίζοντας στρατιώτες, δούλους και βασανιστές, αρπάζει αμέσως μόνος του τις χειράγρες και μανιασμένος θέλησε να τις μπήξει στο γέρικο και ασκητικό σώμα του Ιερομάρτυρα. Ο Θεός όμως, για να ενισχύσει την πίστη του Αγίου και για να του δείξει ότι βρίσκεται κοντά του και παρακολουθεί τους πόνους του, έκανε το θαύμα Του. Κόπηκαν αμέσως τα χέρια του δούκα από τους αγκώνες και κάτω και έμειναν κολλημένα με τις χειράγρες στο σώμα του Αγίου! Τρομαγμένος τότε ο δούκας, πονώντας και αυτός αφόρητα, έπεσε κάτω, φωνάζοντας, κλαίγοντας και λέγοντας:

— Βοηθήστε με. Αυτός εδώ είναι επικίνδυνος. Μου έκοψε τα χέρια. Σώστε με... Σώστε με. Βοηθήστε με... Είναι μάγος...

Τότε ο ηγεμόνας πλησίασε και σαν είδε τα χέρια του δούκα κρεμασμένα από το σώμα του Μάρτυρα, από το κακό του έγινε έξω φρενών και έφτυσε τον Άγιο στο πρόσωπο. Ο Θεός όμως του έδωσε την ανάλογη τιμωρία. Στράβωσε αμέσως ο λαιμός του και κοίταζε το πρόσωπό του προς την πλάτη του! Ήταν ο δυστυχής ένα ελεεινό και αξιολύπητο θέαμα.

Ο λαός της Μαγνησίας, που έβλεπε αυτές τις τιμωρίες του Θεού φοβήθηκε και παρακαλούσε τον Άγιο, λέγοντας:

- Σταμάτα, σε παρακαλούμε, Άγιε, την οργή του Κυρίου. Μην ανταποδίδεις κακόν αντί κακού. Αλλά όπως λέει ο Χριστός, ευεργέτησε εκείνους, που σε μισούν.
- Ζει Κύριος ο Θεός μου, αποκρίθηκε ο Άγιος. Σας βεβαιώ, δεν το κάνω εγώ από

κακία, αλλά τους τιμωρεί ο Κύριος, διότι είναι κακοί και ασεβείς. Το κάνει ο Κύριος ακόμη και διότι θέλει να τα βλέπετε σεις και να γίνουν παράδειγμα, για σας. Θέλει να Τον πιστέψετε, να Τον ακολουθήσετε και να σας δώσει την αιώνια ζωή και Βασιλεία. Πολλοί από αυτούς, που είδαν με τα μάτια τους τη δύναμη του Θεού και τα θαύματα, πίστεψαν.

Αλλά και ο δούκας τώρα παρακαλούσε τον Άγιο, λέγοντας:

— Άνθρωπε του Θεού, βοήθησέ με τον ταλαίπωρο. Υποφέρω από πόνους τρομερούς, αλλά και συ έχεις πάνω σου το βάρος των κομμένων χεριών μου. Γιατρεψέ με σε παρακαλώ, για να απαλλαγώ εγώ από τους πόνους και συ από το βάρος. Σου υπόσχομαι, ότι αν γιατρευθώ, θα πιστέψω στο δικό σου τον Θεό. Ο ανεξίκακος Άγιος τον λυπήθηκε και προσευχήθηκε στον Κύριο για τους βασανιστές του.

Μόλις τελείωσε τη δέησή του, ακούστηκε από τον Ουρανό φωνή, που του έλεγε:

—Χαίρε, αθλητά Χαράλαμπε, συνόμιλε των αγγέλων και ομότροπε των Αποστόλων. Ας γίνει η δέησή σου θεραπεία στους ταλαιπωρημένους.

Την ίδια στιγμή γιατρεύτηκαν όλοι, όσοι τιμωρήθηκαν! Ο δούκας που του αποκαταστάθηκαν τα χέρια του σαν πρώτα, πίστεψε στον Χριστό και βαπτίστηκε. Και ο ηγεμόνας που επανήλθε το πρόσωπό του στη θέση του, σταμάτησε τον διωγμό κατά των χριστιανών μέχρις ότου αναφέρει τα γενόμενα στον αυτοκράτορα.

Ο Άγιος μεταφέρθηκε εν συνεχεία στο σπίτι του, που έγινε προσκύνημα. Πήγαιναν οι κάτοικοι της Μαγνησίας και των περιχώρων και τον έβλεπαν. Κατάκοιτος και εξαντλημένος από όσα έπαθε, τους δίδασκε τι πρέπει να κάνουν, για να σωθούν. Εξωμολογούντο τις αμαρτίες τους. Πολλοί ειδωολάτρες πίστευαν και βαπτίζονταν.

Μετά το μαρτύριό του, ο Άγιος έκανε πολλά θαύματα και πολλές θεραπείες ασθενών. Τυφλοί ανέβλεπαν, κουτσοί περπάτησαν, δαιμονιζόμενοι απαλλάσσονταν από τα δαιμόνια και εύρισκαν γαλήνη. Ακόμη και αναστάσεις νεκρών έγιναν με την προσευχή του Αγίου.

Ο ηγεμόνας Λουκιανός βλέποντας αυτά τα θαυμάσια, πήγε στον αυτοκράτορα και του ανέφερε με λεπτομέρεια όλα όσα συνέβησαν με τον Άγιο. Ο ασεβής Λούκιος Σεπτίμιος Σεβήρος, αντί να πιστέψει, μόλις τ' άκουσε, άναψε από τον θυμό του και έλεγε:

— Γιατί αμελείτε θεοί αιώνιοι, και δεν εξολοθρεύετε από προσώπου της γης αυτούς τους ασεβείς, που σας υβρίζουν, και σας εμπαίζουν;

Αμέσως κατόπιν έστειλε τριακόσιους στρατιώτες με την διαταγή να καρφώσουν σ' όλη τη ράχη του Μάρτυρα καρφιά, και να τον σύρουν από την Μαγνησία σε κάποια άλλη πόλη στην Αντιόχεια της Πισιδίας.

Πράγματι! Πήγαν οι στρατιώτες και έβαλαν τα καρφιά με πολλή σκληρότητα και ασπλαχνία στο σώμα του Μάρτυρα. Κατόπιν τον έδεσαν από την μεγάλη γενειάδα του και τον τραβούσαν αλύπητα, χωρίς καθόλου να σκεφθούν τα βαθεία γεράματά του.

Θα είχαν βαδίσει δυόμισυ και πλέον χιλιόμετρα από τη Μαγνησία, όταν ξαφνικά το άλογο, που πήγαινε στα δεξιά του Αγίου Χαραλάμπους, φορτωμένο με τρόφιμα για τους στρατιώτες, σταμάτησε να προχωρεί. Και σαν άλλη όνος του Βαλαάμ, στράφηκε προς τα πίσω και είπε με αυστηρή ανθρώπινη φωνή:

«Ω τριακόσιοι τρισκατάρατοι υπηρέτες του διαβόλου- δεν βλέπετε τον Θεό μαζί του, δεν βλέπετε τον Χριστό κοντά του και το Άγιο Πνεύμα πάνω απ' αυτόν; Λύστε τον αναιδέστατοι, για να λυθείτε απ' τα αιώνια δεσμά».

Ο λεγεωνάριος κι οι στρατιώτες κοκκάλωσαν από τον φόβο τους. Έλυσαν το σχοινί από τα γένηια του Αγίου, του έβγαλαν από την πονεμένη ράχη τα καρφιά, περιποιήθηκαν τις πληγές και του έδωσαν νερό και φαγητό.

Το θαύμα ήταν ολοφάνερο και η παράδοση βροντερή φωνή ηχούσε ακόμη στα αυτιά τους. Αν όμως τον άφηναν τελείως ελεύθερο, πώς να επέστρεφαν στην Αντιόχεια άπρακτοι; Τέτοιες απειθαρχίες, το ήξεραν καλά, πως δεν τις σήκωνε ο Σεπτίμιος Σεβήρος. Τριακόσια κεφάλια θα ήταν κομμένα την ίδια ημέρα προς σωφρονισμό και των άλλων στρατιωτών.

Έτσι προτίμησαν να πορευθούν προς την Πισιδία χωρίς να ταλαιπωρούν πλέον τον θαυμαστό υπηρέτη του Χριστού. Τον έβαλαν να καβαλικεύσει πάνω σ' ένα υποζύγιο, του έδιναν να τρώει από τις τροφές τους και του έστρωναν να ξαπλώσει τις νύχτες κοντά τους.

Το ταξίδι από την Μαγνησία ως την ορεινή Αντιόχεια της Πισιδίας, που βρισκόταν κτισμένη σε υψόμετρο 1.200 μέτρων, για τους δρόμους και τα μέσα της εποχής

εκείνης, κατά τη διάρκεια του χειμώνα, ήταν πολύ κουραστικό.

Μετά από μία οδοιπορία έντεκα ημερών έφθασαν στα όρια της Πισιδίας. Η καλωσύνη των στρατιωτών κράτησε μέχρι εκεί, που δεν έφθανε ο άμεσος φόβος του Καίσαρα.

Λίγο πριν φθάσουν στην είσοδο της πόλεως, που τη φρουρούσε ρωμαϊκή φρουρά, οι συνοδοί στρατιώτες τον έδεσαν πάλι με ένα χονδρό σχοινί απ' τα γένηια και τον έσερναν σαν υποζύγιο, για να είναι συνεπείς στη βασιλική προσταγή.

Περνούν την πύλη και αρχίζουν να προχωρούν τη δεξιά όχθη του ποταμού, που διέσχιζε την Αντιόχεια. Ντόπιοι ανατολίτες, που κάθονταν στις όχθες ξαφνιάστηκαν για τον γηραλέο υπόδικο και άρχισαν περίεργοι ν' ακολουθούν και ν' αυξάνουν το πλήθος, που μαζί με τους στρατιώτες πορεύονταν προς το μέγαρο του Σεβήρου.

Το κατάχλωμο και εξαντλημένο πρόσωπο του συρόμενου ιερουργού το φωτίζει ακόμη η ελπίδα στη θεία συμπαράσταση. Ο διάβολος όμως μετασηματίστηκε σαν γέροντας και φάνηκε στον Σεβήρο λέγοντας:

— Αλλοίμονό σου, βασιλιά. Εγώ είμαι ο βασιλιάς των Σκυθών και ήλθε στην πατρίδα μου ένας μάγος, που τον λένε Χαραλάμπη. Αυτός μου πήρε όλους τους στρατιώτες και ήλθα να σου το πω για να φυλαχθείς να μην πάθεις και συ το ίδιο.

Αυτό εξαγρίωσε τον Σεβήρο εναντίον του Αγίου. Γι' αυτό όταν έφεραν μπροστά του τον Άγιο διέταξε να του καρφώσουν στο στήθος μία μεγάλη σούβλα. Δεν περίμενε να επιζήσει μετά απ' αυτό ο σκελετωμένος ιερέας. Σαν τον είδε να στέκει όρθιος με τα χέρια στο πληγωμένο στήθος, σαν να προσευχόταν, διέταξε να τον κάψουν ζωντανό στο κέντρο της αγοράς.

Δύο γιγαντόσωμοι δούλοι τον έδεσαν χειροπόδαρα πάνω σε ένα χονδρό δοκάρι και τον πέταξαν με ορμή στη μέση της φωτιάς. Οι αδηφάγες φλόγες τύλιξαν το σώμα του Αγίου και όλοι περίμεναν σε λίγη ώρα να μεταβληθεί σ' ένα μεγάλο μαύρο κάρβουνο. Δεν έπαθε όμως τίποτε ο Άγιος, διότι η φωτιά έσβυσε. Τα σχοινιά που ήταν δεμένος, κήκαν και ελεύθερος ο Άγιος και θεραπευμένος με χέρι αγγελικό απ' τις πληγές, έστεκε μέσα στις φλόγες με ιλαρό και χαρούμενο πρόσωπο και δόξαζε τον Θεό για το θαύμα.

Τότε ο αυτοκράτορας είπε να τον φέρουν κοντά του. Μαζί του ήταν ο δεκαεξάχρονος γιός του Βασιανός, η κόρη του Γαλήνη, ο έπαρχος της Πισιδίας Κρίσπος και πολλοί ανώτεροι αξιωματικοί της πολιτείας.

Ο Σεβήρος άρχισε την ανάκριση με μειλίχιο τόνο:

— Άνθρωπέ μου, σου έκανα αυτά τα μαρτύρια από φόβο διότι μου είπε ο βασιλιάς των Σκυθών ότι είσαι μεγάλος μάγος. Σε παρακαλώ να μην μνησικακήσεις εναντίον μου και σε ό, τι σε ερωτήσω να μου απαντήσεις. Πες μου πρώτα πόσων χρονών είσαι.

— Εκατόν δέκα τριών χρονών, του απάντησε ο Άγιος.

— Αφού λοιπόν τόσα χρόνια έζησες, πώς δεν έχεις λίγο μυαλό να γνωρίσεις τους αθάνατους θεούς, αλλά προσκυνάς τον Χριστό για θεό, ένα κακοθάνατο Εβραίο;

— Επειδή ακριβώς, Αυτοκράτορα, τόσα πολλά χρόνια έζησα, γνώρισα την αλήθεια, που βρίσκεται ολόκληρη στη θρησκεία του Χριστού και προσκυνώ τον αληθινό Θεό, τον Παντοδύναμο και Πανοικτίρμονα!

— Άκουσα, ότι θεραπεύεις αρρώστους και μπορείς και νεκρούς ν' αναστήσεις.

— Αυτό, μόνον ο Δεσπότης — Χριστός μπορεί να το κάνει, όχι άνθρωπος.

Τότε ο Σεβήρος διέταξε και έφεραν ένα δαιμονισμένο, που βασανιζόταν ο δυστυχής από τον σατανά 35 χρόνια. Ήταν ο φόβος και ο τρόμος όλης της πόλης. Όταν τον οδήγησαν αλυσοδεμένο κοντά στον Άγιο, λες και καιγόταν από φωτιά, πονούσε τρομερά, και το ακάθαρτο πνεύμα είπε με δειλία:

— Σε παρακαλώ, δούλε του Χριστού, μη με βασανίσεις, αλλά πες ένα λόγο και βγαίνω. Και αν θέλεις θα σου πω, γιατί μπήκα σ' αυτόν τον άνθρωπο.

— Λέγε, ακάθαρτο πνεύμα, του είπε ο Άγιος.

— Αυτός, είπε το πονηρό πνεύμα, έκλεψε τα πράγματα του γείτονά του και μετά σκότωσε τον κληρονόμο του. Και αφού τον βρήκα σε τέτοια αμαρτία, μπήκα μέσα του και τον βασανίζω τώρα 35 χρόνια.

Τότε ο Άγιος επετίμησε τον δαίμονα και βγήκε.

— Πραγματικά, Μέγας είναι ο Θεός των χριστιανών, είπε θαυμάζοντας ο αυτοκράτορας.

Έπειτα από τρεις ημέρες, πέθανε κάποιος νέος. Και ο Σεβήρος λέει στον Άγιο:

— Ανάστησε αυτόν τον νεκρό αν μπορείς.

Ο Άγιος για να δοξασθεί το όνομα του Θεού, έκανε πολλή προσευχή και αναστήθηκε ο νεκρός. Αυτό προξένησε μεγάλη κατάπληξη σε όλους και πολλοί από τον λαό πίστεψαν στον Χριστό. Ο πορωμένος όμως έπαρχος Κρίσπος είπε στον αυτοκράτορα:

— Θανάτωσέ τον επί τέλους αυτόν τον άνθρωπο, γιατί με τις μαγείες του κάνει αυτά τα τερατουργήματα.

Αμέσως τότε ο Σεβήρος άλλαξε γνώμη και λέει προς τον Μάρτυρα.

— Θυσίασε, Χαράλαμπε, στους θεούς για να απαλλαγείς από τα βασανιστήρια.

— Όσο περισσότερο με βασανίσεις, του είπε ο Άγιος, τόσο περισσότερο

ευφραίνεται η ψυχή μου να πάσχει για τον Χριστό.

Τότε οργίστηκε ο Σεβήρος και διέταξε να του συντρίψουν με πέτρες τα σαγόνια, και να κάψουν με λαμπάδες την γενειάδα και το πρόσωπό του. Η φωτιά όμως λες και είχε λογική, πήδησε και έκαψε εβδομήντα στρατιώτες που ήταν κοντά.

Θαυμάζοντας με αυτά, που έβλεπε, ρωτούσε τους γύρω του άρχοντες ποιός είναι ο Χριστός, που κάνει τέτοια τερατουργήματα. Ο Κρίσπος, είπε περιφρονητικά:

—Γεννήθηκε από μιά γυναίκα, που την έλεγαν Μαρία, ανύπαντρη και αμαρτωλή.

—Μη βλασφημάς έπαρχε, του είπε ο αξιωματικός Αρίσταρχος, που μέχρι εκείνη την ώρα έκρυβε την χριστιανική του ιδιότητα για να εξυπηρετεί περισσότερο τους χριστιανούς, διότι δεν ξέρεις από τέτοια μυστήρια. Πού ξέρεις εσύ ποιά ήταν η Μαρία και ποιός ο Χριστός;

Τότε ο αυτοκράτορας μανιασμένος, γιατί δεν μπορούσε να κάνει τίποτε στον Άγιο γύρισε προς τον ουρανό και έρριχνε βέλη επάνω στον αέρα λέγοντας:

— Κατέβα, Χριστέ, αν είσαι Θεός στη γη να πολεμήσουμε. Τότε όμως έγινε μεγάλος σεισμός. Φόβος και τρόμος κατέλαβε όλους. Από το σεισμό φαινόταν ο ουρανός ότι εσειέτο σαν ένα δένδρο. Αστραπές και βροντές δυνατές ακούονταν και ξαφνικά ο Σεβήρος και ο έπαρχος Κρίσπος κρεμάστηκαν ψηλά στον αέρα. Φώναζε τότε ο αυτοκράτορας προς τον Άγιο:

— Κύριέ μου Χαράλαμπε, δίκαια τα παθαίνω. Παρακάλεσε όμως τον Κύριο και Θεό σου να με γλυτώσει από την τιμωρία αυτή και υπόσχομαι να γράψω σε όλες τις πόλεις να δοξάζεται το Όνομά Του.

Τότε ήλθε εκεί και η κόρη του Σεβήρου, η Γαλήνη, που είχε γίνει μαθήτριά του Ναζωραίου και του λέει:

—Πίστεψε στον Κύριο για να σε γλυτώσει και να σε λύσει απ' αυτά τα δεσμά, γιατί είναι Οικτίρμων και Πανάγαθος. Πίστεψε, γιατί αυτός ο Χριστός είναι αληθινός, Θεός αθάνατος. Όταν τα είπε αυτά προσκύνησε τον Άγιο και του είπε:

—Άγιε ιερέα του Θεού, παρακάλεσε τον Κύριο ν' απαλλάξει τον πατέρα μου από αυτούς τους πόνους και εάν μεν πιστέψει, θα γίνει μεγάλο καλό, εάν όχι θα έχεις τουλάχιστον εσύ τον μισθό σου μετά θάνατο.

Τότε προσευχήθηκε ο Άγιος και σταμάτησε η οργή του Θεού. Κατέβηκαν στη γη ο Σεβήρος και ο έπαρχος και πήγαν στο παλάτι. Έμειναν τρεις ημέρες έχοντας στο νου τους διαρκώς τον φόβο του Θεού και την οργή Του.

Η κόρη του αυτοκράτορα Γαλήνη είδε εν τω μεταξύ ένα όραμα και το ανέφερε στον Άγιο.

—Μου φάνηκε, του είπε, ότι βρέθηκα σε ένα ωραιότατο περιβόλι, που είχε δένδρα

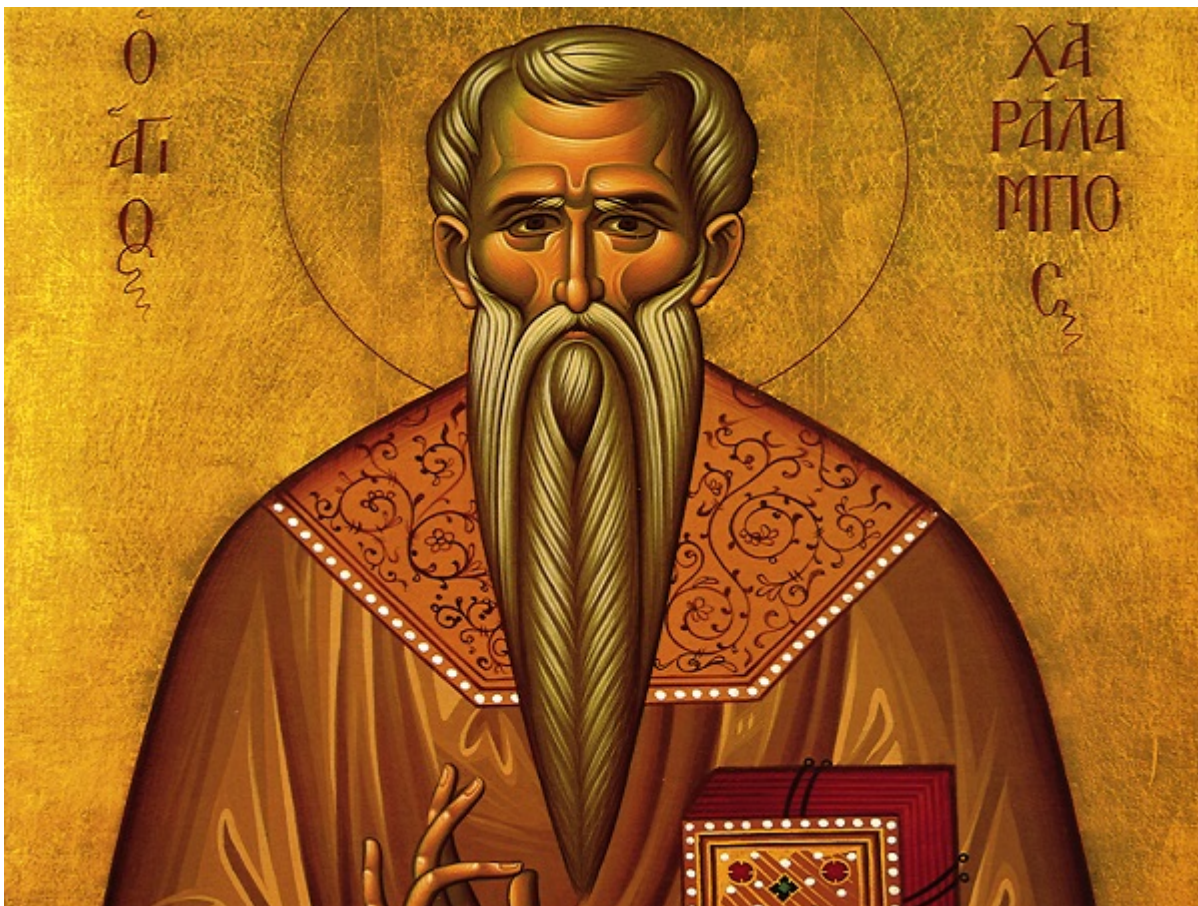
ευωδέστατα και κρυστάλλινη πηγή. Φτερωτοί μελωδοί έψαλλαν στα κλαδιά μιάς υψηλόκορμης κέδρου πρωτάκουστη συναυλία, ενώ πλήθος πεταλούδες με πλουμιστά φτερά παιχνιδιζαν χαρούμενες στα πολύχρωμα ανθοπέταλα.

Ένας άνθρωπος, σαν τον ήλιο φωτεινός, φύλαγε τον τόπο και δεν άφηνε κανένα να μπει στο ωραίο εκείνο περιβόλι.

Και μετά, μου φάνηκε, πως βρέθηκαν εκεί ο πατέρας μου και ο έπαρχος Κρίσπος, μα ενώ προσπάθησαν να πλησιάσουν την πόρτα, ο φωτεινός φύλακας τους έδιωξε με την πύρινη ράβδο του.

Έμεινα τότε πάλι μόνη μου γεμάτη θάμβος έξω από τον κήπο, με έντονο τον πόθο να βρεθώ μέσα σ' αυτήν την ασύγκριτη ομορφιά. Πλησιάζοντας ο φύλακας μου είπε με άπειρη καλωσύνη:

«Κρατήσου στους ώμους μου, Γαλήνη, για να σε φέρω με τιμή στον ωραίο αυτόν παράδεισο».

Έτρεξα χαρούμενη κοντά του και πιάστηκα με εμπιστοσύνη απ' τα δυνατά του χέρια, που με σήκωσαν ανάλαφρα στους στιβαρούς ώμους του.

Έκλεισε τότε δυνατά την πόρτα και περνώντας με ανάμεσα από τ' αμπέλια και τα μυρωμένα λουλούδια, με άφησε ν' αναπαυθώ κάτω απ' την πανύψηλη κέδρο που

δίπλα της έτρεχε μιά δροσερή πηγή.

Γεμάτη ευτυχία απολάμβανα το πανόραμα γύρω μου και ενώ άκουγα τα πουλιά να κελαηδούν, ακούστηκε μιά δυνατή φωνή, και μου είπε:

«Για σένα ετοιμάστηκε, Γαλήνη, αυτή η κατοικία και για όλους, που σου μοιάζουν».

Πόση ώρα έζησα εκεί μέσα, Άγιε μου Πατέρα, δεν μπορώ πιά να προσδιορίσω.

Σαν άνοιξα όμως τα μάτια μου είδα ότι βρισκόμουν πάλι στο γνωστό μου δωμάτιο.

Δάκρυα συγκινήσεως είχαν κυλήσει στα μάτια του μάρτυρα και κοιτώντας μ' ελπίδα την ευλογημένη μαθήτριά του, άρχισε να της εξηγεί το αποκαλυπτικό της όραμα.

«Ευλογητός ο Θεός, καλή μου ψυχή, που ευδόκησε να σου δείξει τα κάλλη τ' ουρανού. Τα πολλά καθάρια νερά που συνάντησες, συμβολίζουν τις πλούσιες δωρεές του Αγίου Πνεύματος. Ο πανέμορφος κήπος με τ' αμπέλια και τα λουλούδια είναι ο Παράδεισος, ο τόπος της αναπαύσεως των δικαίων. Τα άνθη συμβολίζουν τις διάφορες χορείες των αγίων και οι μελωδίες των πουλιών τις ακατάπαυστες ψαλμωδίες των αγγέλων. Η πανύψηλη κέδρος εικονίζει τη δόξα του Σταυρού- και η ολόδροση πηγή στις ρίζες της κέδρου είναι η αιώνια ζωή, δοσμένη στους ανθρώπους διά μέσου του Σταυρού.

Ο φύλακας του Παραδείσου, που σε πήρε στους ώμους του είναι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Δόξασέ τον καλό μου παιδί, για την πολλή Του ευσπλαχνία και μην ανταλλάξεις με τίποτα πρόσκαιρο την αιώνια χαρά.

Όσο για τον πατέρα σου Σεβήρο και τον έπαρχο Κρίσπο, το όραμα δείχνει, πως δεν θα έχουμε καλές εξελίξεις μαζί τους. Κι αν τώρα έχουν κάπως ησυχάσει από τον φόβο του Θεού, ο αντίμαχος διάβολος θα τους αναγκάσει να μετανοιώσουν και γυρίζοντας στην απιστία και στην ασέβεια θα μας προξενήσουν πολλές κακουχίες. Όμως μην πτοηθείς. Ο Κύριος, που μας κάλεσε να γίνουμε κληρονόμοι της βασιλείας Του, θα είναι μαζί μας και θα μας ενισχύει».

Έπειτα από τριάντα ημέρες ο Σεβήρος άλλαξε γνώμη. Κάλεσε τον Άγιο και του είπε:

— Θυσίασε στους θεούς. Μ' αυτό θα υπακούσεις στην εντολήν μου και θα τιμήσεις τον εαυτό σου.

— Τα λόγια σου, αυτοκράτορα, είναι πικρά και ασύνετα. Δεν πρέπει να συμμορφωθώ σ' αυτά, εγώ που είμαι δούλος του Θεού.

Του κακοφάνηκε του Σεβήρου, που του αντιμίλησε. Γι' αυτό διέταξε να βάλουν στο

στόμα του ένα χαλινάρι, σαν να ήταν άλογο, και να τον σύρουν σ' όλη την πόλη για να τον ρεζιλέψουν. Ο Άγιος όμως στο διάστημα αυτό προσευχόταν λέγοντας:

— Δέσποτα Κύριε Ιησού Χριστέ, Συ έπλασες τον άνθρωπο και τον τίμησες με την θείαν Σου εικόνα. Επίβλεψε και δεξ την manía του εκτελεστού τυράννου διότι τα παθαίνω αυτά για το Όνομά Σου το άγιο.

Τότε θύμωσε ο τύραννος κι' έστρεψε την οργή του στον Άγιο, που δίδαξε την Γαλήνη. Και για να τον εξευτελίσει διέταξε να τον παραδώσουν σε μιά χήρα και ακόλαστη γυναίκα για να τον φυλάξει στο σπίτι της. Αλλά ο Θεός τον φύλαξε από τον εξευτελισμό ως εξής:

Μόλις πήγε ο Άγιος στο σπίτι της ακούμπησε σε ένα ξερό ξύλινο στύλο. Και ώ! του θαύματος αμέσως βλάστησε κι' έκανε τόσα κλωνάρια ώστε γέμισε όλο το σπίτι. Η χήρα εκείνη μόλις είδε τέτοιο παράδοξο θαύμα προσκύνησε τον Άγιο και του είπε:

— Φύγε από το σπίτι μου κύριε, γιατί δεν είμαι άξια για να είσαι κοντά μου.

— Μη φοβάσαι παιδί μου, της είπε ο Άγιος, πίστεψε μονάχα στον Κύριο, που είναι Θεός σπλαχνικός.

Την άλλη ημέρα, όταν είδαν οι γείτονες της χήρας τέτοιο μεγάλο δένδρο με άνθη και καρπούς μέσα στο δωμάτιό της, θαύμασαν και μπήκαν μέσα στο σπίτι. Βρήκαν εκεί τον Άγιο, που δίδασκε και τον ρώτησαν:

— Πες μας, συ είσαι ο Χριστός;

—Όχι, τους απάντησε. Εγώ είμαι δούλος του Δεσπότη Χριστού, του αληθινού Θεού και με την χάρη και τη δύναμή Του κάνω τα θαύματα.

Όλοι τους τότε τον προσκύνησαν, πίστεψαν στον Χριστό και βαπτίστηκαν. Την άλλη ημέρα ανήγγειλαν στον αυτοκράτορα το θαυμαστό αυτό γεγονός. Και ενώ όλοι θαύμαζαν, ο πορωμένος έπαρχος Κρίσπος είπε:

—Πρόσταξε αυτοκράτορα ν' αποκεφαλίσουν αυτόν τον πλάνο, για να μην μείνει και κάνει και άλλα τερατουργήματα και πιστέψουν στον Χριστό περισσότεροι.

Πράγματι ο Σεβήρος εξέδωσε εναντίον του Αγίου την καταδικαστική απόφαση.

Με ανακούφιση, χαρά και αγαλλίαση πληροφορήθηκε ο πολύαθλος Ιερομάρτυρας, ότι έφθασε η ποθητή του ώρα να πετάξει στην άρρητη και αιώνια μακαριότητα του ουρανού. Το πρόσωπό του έλαμπε από ευτυχία. Με αναπτερωμένο κουράγιο ξεκίνησε για τον τόπο της εκτελέσεως λέγοντας τους στίχους του εκατοστού ψαλμού: «Έλεος και κρίσιν άσομαί σοι, Κύριε. Ψαλώ και συνήσω εν οδώ αμώμω· πότε ήξεις προς με;».

Πίσω του συντετριμμένοι χριστιανοί συνοδεύουν μ' αφοσίωση στον τελευταίο

κύκλο του αγώνα τον γενναίο αθλητή του Χριστού, τον όσιο, που βιάζεται να τερματίσει νικηφόρα την πορεία του.

Το αναστημένο παλληκάρι, ο πριν δαιμονισμένος, η μετανοημένη χήρα, θρηνούν απαρηγόρητα για την ανθρώπινη τυφλότητα, και, παρά τις απειλές και τις ύβρεις των στρατιωτών, ακολουθούν τον σπλαχνικό τους πνευματικό αναγεννητή.

Ο στοργικός κληρικός ακούει τα κλάματά τους και τους λέει καθησυχαστικά με συμπόνοια:

—Μην κλαίτε, για μένα, αδελφοί μου! Πορεύομαι προς την αληθινή ζωή. Στη γη αυτή είμαστε σαν ξενητεμένοι. Έφθασε η ώρα να επιστρέψω στην πατρίδα. Κι εύχομαι όλοι να ανταμωθούμε εκεί. Κρατηθείτε πιστοί άχρι θανάτου στον Ιησού Χριστό, και αμέτρητη δόξα σας προσμένει. Εάν βρω παρρησία στον θρόνο του Πατέρα, θα πρεσβεύω για όλους σας, για όλους τους πιστούς της γης.

Σαν έφθασαν στον τόπο της καταδίκης ο πανσέβαστος πρεσβύτες ευλόγησε όλους με το σημείο του σταυρού. Ύστερα γονάτισε να προσευχηθεί για λίγο, για να στείλει την τελευταία δοξολογία του στον Δημιουργό και Σωτήρα του. Σ' Εκείνον, που καταγλυκαίνει τις πίκρες και τους άδικους διωγμούς στη γη:

«Ευχαριστώ σοι, Κύριε ο Θεός μου, ότι είσαι ελεήμων και φιλόανθρωπος· γιατί συ νίκησες τον εχθρό και πάτησες τον Άδη και έλυσες τις οδύνες του θανάτου· Κύριε ο Θεός μου, μνήσθητί μου εν τη Βασιλεία Σου!».

Συγκίνηθηκε από τον άγιο θρόνο ο Κύριος με την ταπεινή παράκληση του δούλου Του. Γι' αυτό και σαν Δίκαιος θέλησε να δοξάσει την έξοδό του. Άνοιξαν με μιάς οι ουρανοί και μέσα σε άκτιστο φως, ο ίδιος ο Δημιουργός του σύμπαντος κατέβηκε με στρατιές αγγέλων, για να παραλάβει την θεοπόθητη ψυχή. Σμαράγδινος αστραφτερός θρόνος στήθηκε από τα Σεραφίμ. Και πάνω απ' τον γονατισμένο ιερομάρτυρα ο αιώνιος Βασιλιάς προσφώνησε στοργικά τον πολυάθλό του αγωνιστή:

«Έλα προσφιλέστατε δούλε μου Χαράλαμπε, που τόσο κακοπάθησες για το Όνομά μου. Έλα να αναπαυθείς στην αιώνια Βασιλεία. Κοντά στα νέφη των μαρτύρων».

Τέτοια τιμή, τέτοια δοξασμένη προϋπάντηση δεν την είχε ποτέ φαντασθεί ο ταπεινός Γέροντας της Μαγνησίας. Ατένισε μ' ανείπωτη ευφροσύνη τον πολυαγαπημένο του Νυμφίο, και η καύχησή του για τον Κύριό του κορυφώθηκε, καθώς τον αντίκρουσε μέσα σ' ανυπέρβλητη λαμπρότητα και δόξα.

—«Χριστέ μου! γλυκέ μου Χριστέ!» αναφώνησε με λαχτάρα. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από την υπερβολική χαρά και χάρη. Ο Άγιος τον κοίταζε εκστατικός, όταν ακούστηκε πάλι η γλυκειά Του φωνή:

—«Γενναίε μου αγωνιστή, ζήτησέ μου οποία χάρη θέλεις και θα εκπληρώσω τη δέησή σου!»

Στάθηκε για μιά στιγμή αμίλητος ο ιερουργός. Η ταπεινοφροσύνη του φώναζε μέσα του να σιωπήσει. Αλλά η αγάπη του για τον πλησίον, για τους πιστούς, τον παρότρυνε να ικετεύσει. Τέλος νίκησε η αγάπη. Και ο Άγιος αποκρίθηκε στον Κύριο: —«Το ότι αξιώθηκα, Δέσποτά μου, να δω το πανάγιό Σου πρόσωπο και ν' ατενίσω με τα πήλινα μάτια μου την εξαστράπτουσα δόξα Σου, μου είναι τρισμέγιστο. Αφού όμως η ευσπλαχνία Σου με παροτρύνει να Σου ζητήσω κάτι, επίτρεπέ μου να σε παρακαλέσω αυτήν την χάρη να δώσεις στον δούλο Σου:

Όπου θα υπάρχει λείψανό μου ή θα τελείται η μνήμη μου, να μη γίνει στον τόπο εκείνο ποτέ πείνα, ποτέ λοιμός η άλλες θεομηνίες. Αλλά να υπάρχει ειρήνη σταθερή, σώματος υγεία και σωτηρία ψυχών, πλησμονή σίτου και οίνου και επάρκεια όλων των αναγκαίων.

Κι οποίοι θα μνημονεύουν το μαρτύριό μου, να μη συμβαίνει σ' αυτούς ζημιά υλική, ούτε κακό να βλάπτει την ψυχή τους. Φύλαττε ακόμη γερά τα βόδια των ανθρώπων, Κύριε, για να γεωργούν τη γη Σου και να Σε δοξάζουν μνημονεύοντας κι εμένα που ζήτησε αυτή την ευλογία. Και ό, τι αν ζητεί κανείς επικαλούμενος με πίστη το ταπεινό μου όνομα, με την αγία χάρη Σου να εκπληρώνεται.

Τέλος θυμήσου, Κύριε, ότι είναι άνθρωποι με σάρκα και αίμα και συγχώρεσε ως πολυεύσπλαχνος τις αμαρτίες τους. Ναι, Κύριε ο Θεός μου, δώσε την χάρη Σου σε όλους».

—«Να γίνει το θέλημά σου, γενναίε μου αγωνιστά», αποκρίθηκε ο Κύριος και παραλαμβάνοντας την αγιασμένη του ψυχή ανήλθε πάλι στους ουρανούς, ενώ τριγύρω του πετούσαν τ' αγγελικά τάγματα ψάλλοντας δοξαστικούς ύμνους.

Προτού ο δήμιος προλάβει να εκτελέσει τη βασιλική διαταγή, το άψυχο πλέον σώμα του Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους έγειρε ήσυχα στη γη. Τα μεγάλα ολόφωτα μάτια έκλεισαν για πάντα, κι ένα γλυκό φως ξεχύθηκε απ' το θεοδόξαστο πρόσωπο. Ο πολύχρονος και πολυβασανισμένος μάρτυρας του Χριστού είχε ήδη κατοικήσει στα ουράνια σκηνώματα.

Με ταραχή και κατάπληξη πληροφορήθηκε ο Σεπτίμιος Σεβήρος το θαυμαστό τέλος του Ιερομάρτυρα. Γι' αυτό όχι μόνο δεν ενόχλησε πλέον την κόρη του Γαλήνη που αρνήθηκε τα είδωλα, αλλά της επέτρεψε να παραλάβει την αγία και χαριτόβρυτη σορό, σαν μοναδικό και πολύτιμο θησαυρό που σαν άλλη μυροφόρα, άλειψε με μύρα το άγιο Σκήνωμα και με ύμνους και θυμιάματα, το τοποθέτησε μέσα σε πολύτιμη κιβωτό.

Πάνω στην ιερή αυτή θήκη η ευσεβής πριγκήπισσα είπε και χάραξαν την ημερομηνία της τελειώσεώς του:

Ιερομάρτυς Χαράλαμπος. 10 Φεβρουάριου 202 μ.Χ.

Ταις του σου Αγίου πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς.

Τα άγια λείψανά του θαυματουργού

Κατόπιν το Άγιο και πανσεβάσμιο λείψανο του ενδόξου Ιερομάρτυρος Χαράλαμπος, μοιράστηκε χάριν ευλαβείας στους απανταχού Ορθοδόξους Χριστιανούς. Διώχνει δε τα βάσανα και κάθε ασθένεια, από όσους τον παρακαλούν.

Ιδίως φυλάττει τους ανθρώπους από την φοβερή νόσο της πανώλους. Γι' αυτό όσες φορές ενέσκηπτε η φοβερή αυτή αρρώστια, μετέφεραν οι Πατέρες την Αγία Κάρα του, από το Μοναστήρι του Αγίου Στεφάνου των Μετεώρων, όπου φυλάσσεται, στις πόλεις και το κακό σταματούσε αμέσως.

Το 1897 έγινε ο Ελληνοτουρκικός πόλεμος. Τότε οι Τούρκοι πήραν την Αγία Κάρα και την κτύπησαν με χίλιους δύο τρόπους για να ανοίξει και να πάρουν μόνο το αργυρό κουτί της. Δεν μπόρεσαν όμως να το ανοίξουν. Ο Θεός τους έδωσε την τιμωρία, γιατί έκαναν και άλλες ιεροσυλίες. Αρρώστησαν όλοι τους βαριά. Πέθαναν τότε 35.000 Τούρκοι στην Θεσσαλία από τύφο.

Όταν έμαθε ο Σουλτάνος, ότι χάθηκε τόσοσ πολύς στρατός, έγραψε στον Διοικητή του τουρκικού στρατού επίσημο γράμμα και τον ρωτούσε:

—Πώς χάθηκε αυτός ο στρατός, αφού δεν έγινε καμμιά μάχη με τους Έλληνες;

Και ο Διοικητής απάντησε ως εξής!

—Όσοι Τούρκοι χάλασαν Εκκλησίες και Μοναστήρια πέθαναν από τύφο. Εγώ το χέρι του Θεού δεν μπόρεσα να το εμποδίσω.

Ο Άγιος σώζει την πόλη των Φιλιατρών της Πελοποννήσου

Ήταν τα μαύρα χρόνια της Γερμανικής κατοχής. Το Γερμανικό στρατηγείο, που είχε έδρα την Τρίπολη, πληροφορήθηκε για ένα σαμποτάζ, που επιχειρήσαν οι αντάρτες κοντά στα Φιλιατρά και αποφάσισε να τιμωρήσει σκληρά τους αντιστασιακούς.

Η διαταγή διαβιβάστηκε στον Γερμανό Διοικητή των Φιλιατρών Κούνστερ και εκείνος με τη σειρά του, την ανακοίνωσε στους αξιωματικούς και στρατιώτες του.

Σύμφωνα με τη διαταγή την επομένη ημέρα στις 6 το πρωί οι Γερμανοί θα σκότωναν ορισμένους προκρίτους των Φιλιατρών, χίλιους πεντακόσιους άνδρες θα τους έστελναν αιχμαλώτους στην Γερμανία, και εν συνεχεία θα έκαιγαν όλα τα σπίτια της πόλης.

Ο Αρχιμανδρίτης Θεόδωρος Κωτσάκης, Φιλιατρινός, που υπηρετούσε σε Ναό της Τριπόλεως, πληροφορήθηκε τη διαταγή και έπεσε σε βαθιά θλίψη. Πώς να γλυτώσει τη γενέτειρά του από το φοβερό κακό;

Πήρε κάποιον Έλληνα, που γνώριζε Γερμανικά και κατευθύνθηκε προς το γραφείο του στρατηγού. Απ' το διάδρομο ακούγονταν φωνές, βρισιές, αναστάτωση.

Κατάλαβαν, ότι η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη. Μιά Ελληνίδα, που ήταν εκεί, τους συμβούλευσε να φύγουν το ταχύτερο, για να μην τους εκτελέσουν κι αυτούς επί τόπου.

Δεν χωρούσε πλέον καμιά ανθρώπινη ενέργεια. Ο ευλαβής ιεροκήρυκας ειδοποίησε τότε αμέσως όλους τους Φιλιατρινούς, που κατοικούσαν στην Τρίπολη, να προσευχηθούν ολόθερμα στον Άγιο Χαράλαμπο και ο ίδιος όλη την νύκτα αγρύπνησε με έμπονο προσευχή. Το ίδιο έκαναν κι οι κάτοικοι των Φιλιατρών, που με ανησυχία είδαν τις έκτακτες νυκτερινές κινήσεις των Γερμανών και κατάλαβαν, πως κάποιο μεγάλο κακό προμηνυόταν.

Δεν παρέβλεψε τις εναγώνιες προσευχές τους ο στοργικός προστάτης και πολιούχος τους πλέον Άγιος Χαράλαμπος. Τη νύκτα, την ώρα που κοιμόταν βαθιά ο Γερμανός Διοικητής, παρουσιάστηκε μπρος στο κρεβάτι του σαν ιεροπρεπής ορθόδοξος λειτουργός με τα ιερατικά του άμφια και λευκή μακριά γενειάδα. Ο σεβάσμιος Γέροντας του είπε με ιλαρότητα:

—Άκουσε, παιδί μου, τη διαταγή, που έλαβες, να μην την εκτελέσεις. Την πόλη αυτή την προστατεύω εγώ.

Ο Άγιος σε λίγο εξαφανίστηκε και ο Κούνστερ, που ξύπνησε για λίγο ανήσυχος απ'

τον περίεργο επισκέπτη, σκέφτηκε πως ήταν όνειρο και έπεσε από το άλλο πλευρό να κοιμηθεί. Μετά όμως από λίγη ώρα, παρουσιάζεται πάλι ο Άγιος στον ύπνο του και του λέει:

—Αυτό που σου είπα, να κάνεις. Να μην εκτελέσεις τη διαταγή, κι εγώ θα φροντίσω να μην τιμωρηθείς.

Ξύπνησε πάλι, ανακάθισε για λίγο στο κρεβάτι, κάτι πήγε να σκεφτεί, μα σταμάτησε. Γαλουχημένος καθώς ήταν με το στείρο πνεύμα του Προτεσταντισμού, που δεν τιμά τους Αγίους και δεν πιστεύει στα θαύματά τους, και σκληρυμένος με το άθεο πνεύμα του ναζισμού, δεν αποφάσιζε να υπακούσει στον Άγιο. Γνώριζε άλλωστε καλά, πως δεν χωρούσαν απειθαρχίες στις διαταγές των ανωτέρων του.

Είχε πάλι κοιμηθεί, όταν για τρίτη φορά εμφανίστηκε ο σεβάσμιος ιερέας και θέλοντας να τον πείσει, τον διαβεβαίωνε για την ασφάλειά του:

—Σου είπα, να μη φοβηθείς για τη ζωή σου. Εγώ θα φροντίσω και δεν θα τιμωρηθείς. Θα φυλάξω δε εσένα και όλους τους στρατιώτες σου και θα γυρίσετε πίσω στα σπίτια σας, χωρίς να πάθει κανένας σας τίποτε.

Δεν είχε όμως ακόμη λυγίσει ο Γερμανός Διοικητής των Φιλιατρών και ο Άγιος δεν σταματούσε την προσπάθεια διασώσεως του ποιμνίου του.

Φρικτά όνειρα τάραξαν τον Γερμανό την υπόλοιπη νύκτα. Άκουγε θρήνους και κραυγές από βασανισμένους ανθρώπους. Σκιές από φαντάσματα έφταναν κοντά του, σαν γυναικείες μορφές, που θρηνούσαν και του έδιναν κατάρες για την σφαγή των παιδιών τους. Κι έβλεπε ακόμη μαύρα σύννεφα, που έβγαιναν απ' το δωμάτιό του και ανέβαιναν και σκίαζαν τον ήλιο και σκοτεινίαζαν όλο το στρατόπεδο των Γερμανών. Οι στρατιώτες τρόμαζαν και πάνω στον φόβο τους έκαναν το σταυρό τους. Κι όλοι έτρεχαν πίσω απ' τις ελιές να κρυφτούν.

(συνεχίζεται)

<http://bit.ly/2ksN84F>